SZEPES MÁRIA ASZTROLÓGIAI SZEMÉLYISÉGRAJZA

Az első példaábránk Szepes Mária horoszkópja lesz.

Különleges alakja ő a magyar irodalomnak és az ezoterikus közéletnek. Mindkettőben egyedi és központi szerepet játszott.

Sokáig nem tudták róla, hogy ezoterikus érdeklődésű, mert spirituális témájú műveit titokban írta, annak minden reménye nélkül, hogy azokat bármikor is a nagyközönség elé tárhatja.

A rendszerváltás után, mikor leomlottak az ideológiai tiltás falai is, valósággal berobbant az ezoterikus köztudatba, sokak számára mutatva utat a spirituális útkeresésben.

Az elemzés során két művére támaszkodunk: az egyik az *Emberek és jelmezek* című regénye, amelyik egy kíméletlenül őszinte önéletrajzi regény, s mint ilyen, képes igazolni vagy cáfolni az ábraelemzés során felmerülő asztrológiai megállapítások helyességét.

A másik pedig méltán legismertebb regénye, a Vörös oroszlán, amiből szintén felidézünk részleteket.

Ebben a regényben is magáról ír, csak másképp: egy férfikarakter bőrébe bújva, inkarnációkon keresztül követi a pórul járt hős útját a szörnyű kezdettől a megszabadulás katarzisáig.

A Vörös oroszlán a világirodalomban is egyedülálló alkotás; egy olyan mű, amely képes megragadni az olvasót (nem mindenkit persze), magával vinni egy különleges dimenzióba, s ezáltal változást elindítani benne.

Ezért mondják azt, hogy a *Vörös oroszlán* egy beavató regény.

Sokan vannak, akiket a *Vörös oroszlán* lendített át azon a bizonyos láthatatlan határon, ami a konszenzus valóság és a spiritualitás dimenziója között húzódik.

Kapcsolatom Szepes Máriával úgy indult, hogy ő – ismeretlenül – elküldte nekem a Vörös oroszlán egy példányát egy különleges ajánlással. Gyakorlatilag ő hívott meg engem ebbe a világba, ebbe a dimenzióba.

Később személyesen is megismerkedtünk, így lett számomra ő – mint oly sokak számára – Mária néni.

Horoszkópjának elemzését a második könyvemben tettem közzé, és ami egyedi és kivételes ebben az elemzésben, az az, hogy még Mária néni életében megjelent, az ő engedélyével és támogatásával.

Maga a könyv is az ő előszavával látott napvilágot. Tehát egy olyan elemzésről van szó, amit az ábra tulajdonosa átolvasott, és egyetértőleg jóváhagyott.

Megelőlegezve egy tanulságot: Mária néni számtalan princípiumot — amelyek analógiáikban nehéz és veszélyt rejtő tendenciák felé mutattak — „hangolt” a problémaszint fölé, s magasrendű alternatívákkal kiváltva élte meg azokat.

De ne szaladjunk előre.

-

Íme, a születési ábra.

Így festett az égbolt akkor, amikor Sz. M. megszületett, egy december közepi hajnalon, 1908-ban.

Még sötét volt, a Nap jóval a látóhatár alatt járt. Ha tiszta, felhőtlen idő volt aznap, a lassan az utolsó negyedébe lépő fogyó Hold fénye világította be a szűk újpesti utcákat, elhomályosítva az ég közepén ragyogó Jupitert. A horizonton épp felkelőben volt az Esthajnalcsillag és a sápadtan vöröslő Mars.

A születési idő: 5 óra.

(Ahogy egy korábbi videóban szó volt róla, a pontos egész órákat, félórákat, negyedórákat az asztrológiai munkában ajánlatos némi gyanakvással kezelni, de természetesen nem kizárt — mint ebben az esetben is — hogy valaki pontosan „óra nulla perckor” jött a világra.)

Amikor ismerkedni kezdünk egy horoszkóppal, és belefogunk az elemzésébe, egy alapvető dolgot kell szem előtt tartanunk.

Nem kell az egész ábrát egyben lássuk, nem a horoszkóp egészlegességét kell befogadnunk, hanem csupán egy algoritmust kell követnünk.

Ez a segít a tájékozódásban, a fókusz megtartásában, a válaszok megtalálásában.

Az algoritmus a következő.

Egy születési ábrán a legfontosabb jelölők az énállapotok, mert azok az elsődleges karakterek, melyeken keresztül megjelenünk a külvilágban, és amelyeken keresztül a külvilágot az énünk mélyebb rétegeibe engedjük.

Egyszerűsíti a vizsgálódást, ha a Regiomontanus programban a piros nyíl ikon megnyomásával elrejtjük az ábra énállapotokon kívüli elemeit (az ún. komplementer planétákat).

Így csak – a személyiségrajz szempontjából elsődleges – énállapotok látszanak.

Az énállapotok az alábbi elemekből állnak: egy planétaformából, az azokat kitöltő zodiákus-energiából, és a planétához rendelt élettémákból, háztémákból.

Ebből áll össze az adott énállapotra jellemző energiamintázat, amely egy emberi karakter egyik elemét adja úgy, hogy ez az elem önmagában is egy teljes emberi személyiséget mutat.

Minden énállapotnak megvan a maga sajátos gondolkodásmódja, gesztusrendszere, testtartása, hangszíne, energizáltsága.

És bár mindegyik énállapotom én vagyok, egyszerre csak egy karakterben tudok tartózkodni.

Ezek a karakterek nem tudnak keveredni. Vagy az egyik énállapotomban vagyok, vagy a másikban – hogy éppen melyikben, azt előhuzalozottságom, előfeszítettségem dönti el, vagyis az, hogy mely életterülettel, témával vannak összefüggésben, és hogy melyik megélés célravezető egy adott helyzetben.

Nem lehet valakit egyetlen énállapotával jellemezni. Egy személyiségrajz csak akkor teljes, amikor valakinek az összes énállapotát azonosítjuk.

Azt, hogy egy adott énállapot-karaktert valaki milyen szinten él meg, csak az ábra ismerete alapján nem tudjuk megmondani.

Ezt csak úgy tehetjük meg, ha személyes benyomásunkon túl információkkal is rendelkezünk az ábra tulajdonosáról: ha interjút készítünk vele, vagy ha ő maga írja le az élettörténetét.

A kiindulópontunk az, hogy minden fontos élettörténeti elem, kapcsolat, döntés, működésmód, megnyilvánulás, probléma, kétség megtalálható és értelmezhető az énállapotok szintjén.

Az többi planéta ezt, az énállapotok által kialakított dinamikát támogatja, segíti, gazdagítja.

De az ő szerepük az élet nagy kérdéseiben, döntéseiben – mondhatjuk: a sorskérdésekben – csupán másodlagos, kiegészítő jellegű. Ezrét is hívjuk őket komplementer planétáknak.

Az énállapotok

Az elemzés alapját tehát az énállapotok képezik.

Ránézésre látjuk, hogy hány énállapotot kell feldolgoznunk ahhoz, hogy megértsük az ábra tulajdonosának működését.

Az értelmezést bárhonnan kezdhetjük, nincs fontossági sorrend.

Vegyük sorra Szepes Mária énállapotait.

Látunk egy Hold énállapotot a Szűz jegyében (a Hold mindig énállapot),

egy Nap énállapotot a Nyilasban (ez is mindig énállapot).

Ugyanitt a Merkúr is énállapot, mert az első házban tartózkodik.

Látunk egy Skorpió Ascendenst és egy Ikrek Plútó énállapotot (emlékszünk: az Ascendens analóg planétája – a születési uralkodó – mindig énállapot!)

A Vénusz különleges figyelmünkre tart igényt, lévén együttáll az Ascendenssel.

Nap

Kezdjük az elemzést a Nappal, illetve a Nap-Merkúr együttállással, mivel mindketten egyanazon jegyben és ugyanabban a házban állnak.

Vagyis – lévén a Nap karakterét elemezzük – a Merkúrt ezúttal annak jelzőjeként értelmezzük.

Mindkét planétát a Nyilas háttérenergiája tölti fel, a Nap 9. házúr, a vele együttálló Merkúr pedig a 8. és 10. ház ura.

Milyen is a Nyilas jegy?

„A Nyilast kiapadhatatlan tüzes energiája emeli az énjén túli, az énjénél magasabb rendű ügyek szféráiba. Alapmotivációja az értékképzés és annak képviselete. Eszmék, gondolatok, művészi értékek, nézetek alkotják lényének tartópilléreit.

Ezeket folyamatosan egyetlen (és egyedi) értékformációvá rendezi, alakítja, szintetizálja. Lankadatlan erejét, küzdeni akarását, hitét lobogó tüzes energiája szolgáltatja. E belőle sugárzó lelkesítő erő az, amely a fénykörébe vonzott emberek számára eszmei, szellemi vezetővé avatja."

A távoli, az értékes, a nagyszerű, a magasrendű felé való lendületes törekvés a Nyilas impulzusa, és az, hogy az a cél, az az érték, amit megszerez, amit megért, azt az énje részévé tegye, azonosuljon vele: hogy növekedjék, értékesebbé váljon általa, és hogy a világ is értékesebbé váljon ez által.

Végül a megszerzett értékek képviseletébe, közvetítésébe, megmutatásába fog, elkezdi azokat kisugározni magából a világba.

Szepes Mária ebből az énállapotából hatalmas életművet hozott létre. Sok műfajban alkotott, s ha csak az ezotériát nézzük, azon belül gyakorlatilag szinte mindegyik területtel foglalkozott.

A Smaragdtábla c. könyve egy kitűnő példája ennek.

Azt olvasva megtapasztalhatjuk, milyen a teljességben való gondolkodás, a szférikus-építkezés, vagyis hogy a tudás akkor felel meg a Nyilas által felállított követelményeknek, amikor minden oldalról körüljárható, amikor minden aspektusból megközelíthető, vagyis ha egy gömbfelületet alkot.

Nézzünk most néhány idézetet, amiben a Nyilas énállapot működésére látunk rá.

„Folyton tanulok. Lépést tartok forrongóan változó világunk valamennyi jelenségével. Csak azzal foglalkozom, ami érdekel, s a felfedezések laboratóriumi kísérleteit, tüneteit beillesztem az összefüggések tudományának egészébe, a gyökerekig, az okokig hatolva."

A 2. világháború után betiltottak az ezoterikus iskolákat, publikációkat, a Vörös oroszlánt is bezúzatták.

Ekkor Szepes Mária elkezdett tanítani a bátyjával. Kurzusokat tartottak, amely a Rákosi éra alatt földalatti, titkos iskolává vált, Academia Occulta néven, ahová nagynevű filozófusok, tudósok, művészek jártak tanulni. Erről így ír (és figyeljük meg, hogy szinte minden szava a Nyilas vitathatatlan megnyilvánulása):

„Iskolánk pontosan 1947. május 27-én indult. [...] Szemeszterünk anyagát előre elkészítettük. Az emberi felfogóképesség természetével számolva színes, egymást kiegészítő, könnyebb, nehezebb témák váltották egymást megbeszélésekkel. Az alapfakultásokat fivéremmel átbeszélve én írtam le, mintegy tizenhetet. Ezek a metafizika egyéb területének esszenciáját tartalmazták, amelyekhez kérdéseket és gyakorlatokat írtunk."

Megemlíti, hogy ehhez 20 000 könyv anyagát dolgozták fel a bátyjával – micsoda Nyilas szintézis!

„Tovább folytattam tanulmányaimat az összehasonlító filozófiában, atom- és asztrofizikában, molekuláris biológiában. Írtam a pszichoszintézisről, az ősi misztériumok értelméről, az erővonalak metafizikájáról, az álom jelképrendszeréről, az ember és a kozmosz viszonyáról. Megtanultam tökéletesen »analógiául« és »szimbólumul«."

Vizsgáljuk meg az énállapot helyzetét. A Nap az első házban áll.

Az első házban levő énállapot reflex-szerűen válaszol a külső hatásokra. Ez egy olyan eszköz, egy olyan erőforrás, amelyik feltétel nélkül és mindig a rendelkezésünkre áll.

Az első házas énállapotoknak nincs önreflexiójuk. Erre az énállapotunkra egészen egyszerűen nem látunk rá.

Egy ilyen ábra tulajdonosa a saját Nyilas működését valami magától értetődő, belülről fakadó alapnak tekinti, egy teljesen rá jellemző, természetes működésnek.

Ennek szélsőségeivel, másokra kifejtett hatásával – a többi énállapottal ellentétben – nincs tisztában.

Vizsgáljuk meg a Nap témáit: erre a 9. ház utal. Ezt a Nap alatt látható szám jelzi.

S mert a 9. ház analóg a Nyilas jeggyel, ezt témahalmozódásnak nevezzük.

A témahalmozódás mindig megmutatja azt az irányt, amerre ilyen vagy olyan módon a szülött életének útjai vezetnek. Olyan, mint egy uralkodó szélirány.

Amikor valakinek áttekintjük az életútját, erre az irányra mindig rábukkanunk.

Szepes Mária horoszkópjában 3-szor is a 9. ház irányába mutatnak az énállapotok, hiszen – mint ezt látni fogjuk - a Hold énállapot is a 9. ház témájában érintett.

Vagyis a Nyilas és a 9. ház témái Szepes Mária estében kikerülhetetlenek: az értékek, amelyeket a Nyilas én képvisel, egyrészt az időben és térben távoli kultúrák szellemi kincsei, másrészt a magas szintű tudás és szintetikus gondolkodás megnyilvánulásai: a bölcselet, a filozófia, a hitek és hitrendszerek kérdései.

Nézzük meg most a Nappal együttálló Merkúrt.

Egy adott házon belül fontos a planéták sorrendje, ezt az ábrairányt követve vizsgáljuk.

Az első planéta a Merkúr, így a Nap énállapot valamilyen fontos merkúri tulajdonságot, működésmódot vesz magára, annak segítségével nyilvánul meg.

A Merkúr első jelzői értelmű analógiája a gyermeki és a kicsi.

Szepes Mária sokszor hangsúlyozza önéletírásában, hogy ő milyen apró termetű volt:

„Anyám mesélte, csak akkora voltam, mint egy sörösüveg, attól tartottak, törpe maradok."

Egy másik helyen így utal erre:

„162 centi magas és negyvenhárom kiló voltam. Aszódi professzor, áldott háziorvosunk azt mondta házasságom előtt, mikor megvizsgált: »Hallja! Én egy ilyen csontkollekciót nem vennék el feleségül. Előbb felhizlalnám!«”

Szepes Mária önképe ez a Merkúr volt (kicsi, vézna, fejletlen, gyerektestű). Gyermeknek érezte magát a házassághoz is.

Pedig a gyermeki vonások csak testileg voltak rá jellemzők, amúgy egyáltalán nem. Hiszen a Nyilas Merkúr szellemi értelemben nem gyermeki és nem is gyermekded.

A Nyilas a növekedés, a fejlődés, a naggyá válás, a felnőttség, érettség jelzője. Így ez a Nyilas karakterbe épülő Merkúr más analógiáiban tud csak megnyilvánulni.

E planéta analógiasorának elején találjuk az írás és beszéd, a kommunikáció, valamint a közvetítő szerep tételeit.

A Nyilas jeggyel összeértelmezve a Merkúr tüzes, értékközlő, önmagát színesen és gazdag szókinccsel kifejező megnyilvánulásként rajzolódik ki.

S valóban: akár a nyilatkozatait hallgattam-néztem, akár ha felidézem személyes találkozásainkat, mindig elámultam azon, hogy még a leghétköznapibb beszélgetés során is milyen csodálatos, barokk körmondatokban fejezte ki magát.

Hosszan-hosszan fűzte a gondolatait, sok-sok leágazással, utalással, mellékszállal, majd egyszer csak könnyedén visszatért, visszakötötte a szót a kezdő gondolathoz.

Ilyen az 1. házas a Nyilas Merkúr-Nap énállapot: azért, mert elsődleges, bármikor elérhető, s minden feltétel és erőfeszítés nélkül működtethető.

A Merkúr jelzői még a 8-as és a 10-es háztémák.

Tehát meg kell, hogy találjuk ebben az összetett Nyilas karakterben ezeket a témákat is.

A 10. ház az, amivé válik valaki.

Arra az egykori kérdésre adott válasz, hogy mi leszek, ha nagy leszek?

Kivé válok? Hogyan tudom a saját értékemet a világban képviselni? Hogyan tudom ezeket a világban kamatoztatni? Minek látnak engem, ill. mit szeretnék, hogy minek lássanak engem? Ki vagyok én a világ szemében?

Az ábrán a Merkúr 10. házas szerepe nyilvánvaló – erről így tudósít Szepes Mária:

„Végül minden más ambíciómat legyőző vezérmotívummá vált bennem az írás kényszere, elkötelezettsége, leküzdhetetlen hajtóereje.”

Itt van még a Merkúr 8. házas témája is.

Ebben a tüzes, önkifejező, közlő állapotában a 8. ház valami aktívat, cselekvőt jelent. Ez, a 8. ház analógiasorában a transzformáció útjának keresése, mások transzformációja, gyógyítása, megváltoztatása jelentéstartalmaiban megtalálható.

S ez a transzformáló erő a Nyilas energiája, vagyis a tudása, az összefüggések ismerete, a magasszintű bölcselet elsajátítása.

Ezen a ponton óhatatlanul, eszünkbe jut a Vörös oroszlán c. műve, melynek témája a tudás és megismerés általi fejlődés és transzformáció:

az, ahogy Hans Burgnerből, a tudatlan varázslóinasból a Nyilas útján, a 8. ház útján beavatott adeptus mester válik.

Ez Szepes Mária legfontosabb üzenete: a transzformáció (vagy a Vörös oroszlán és az alkímia nyelvén: transzmutáció.)

Ám ha ennyire központi ez az üzenet, akkor ennek a témának is halmozottnak, túlterminálnak kell lennie a horoszkópban.

Most, kivételesen, kitekinthetünk az ábra többi részére is, keresve a 8. házas témákat. Azért kivételesen, mert lépésről lépésre kell haladjunk az énállapotok vizsgálatánál, s amíg egy énállapotot teljes egészében ki nem elemeztünk, addig nem léphetünk tovább a következőre.

De most gyorsan fussuk át az ábrát a 8. ház témáját keresve.

Az 1. házas Merkúron kívül találunk énállapotot a 8. házban (ez a már korábban említett Ikrek Plútó), és a Hold énállapot alatt is a 8-as számot látjuk.

Vagyis két téma uralja a horoszkópot: a Nyilas-9-es és a Skorpió-8-as (erre még visszatérünk!)

Vagyis Szepes Mária munkássága, hatása nem csak tanításról, értékátadásról, ismeretek közléséről szól, hanem valami többről.

Sokan, akik olvassák, követik könyvei gondolatmenetét, cselekményét, a sorok között vagy a sorok mögött valami mással is találkoznak:

egy sejtelemmel, hogy mindez nemcsak igaz, hanem egykor nekik maguknak is közük volt ehhez valamikor…, egy végig nem járt út, egy félbehagyott folyamat emléke kezd egyre inkább körvonalazódni.

Így a könyvek hívássá válnak, felszólítássá: itt az idő, hogy magadba nézz, átalakulj, transzformálódj. Hogy mint egy főnixmadár, porrá válj, és a hamuból, tűzből felszárnyalj.

Ezért – a rejtett 8. házas hatásáért – tartják a Vörös oroszlát „beavató regénynek”. Mária néni csak így emlegette azokat, akik e könyv olvastán találtak el hozzá és a saját ezoterikus útjukra: „ő is Vörös oroszlános”.

S lássuk ennek kapcsán az analógia-sor eddig nem említett elemét, a Skorpió énállapotot, a Skorpió Ascendenst.

Skorpió Ascendens

A Skorpió bizonyos szempontból a Nyilas szöges ellentéte: míg a Nyilas a magasban, az égi és ég feletti szférákban, addig a Skorpió a mélységekben, az anyagon túli, vizes, úgynevezett asztrális birodalmakban van otthon.

A hétköznapi életben ez a szó nem sokat jelent, de a spiritualitásban, az ezotériában az asztralitásnak, asztrális közegnek fontos jelentése van.

Ez az ösztönöknek és azoknak a nem látható erőknek, lényeknek, lényiségeknek a dimenziója, amelybe a hétköznapi életünk során nem, vagy csak megváltozott tudatállapotokban, esetleg fantasy filmeken keresztül pillanthatunk be.

A Skorpió viszont tudatosan vagy ösztönösen, de otthon érzi magát ebben a dimenzióban: az ösztönök, a szexualitás, a mágia, a rejtett távolhatások, a nagy erejű szimbólumok és az emberek közötti rejtett vonzások és taszítások alkonyzónájában.

Ha egy Skorpiónak kinyílik a 3. szeme (vagyis képes a láthatón túlit is élesen és pontosan érzékelni, akkor látni kezdi az emberek auráját, azok rétegeit, és hogy ezek az aurák hogyan hatnak egymásra, hogyan manipulálják egymást.

Pontosan úgy, ahogy ez a Vörös oroszlán főhősével megtörténik, akarata ellenére, a lenyelt vörös por, az elixír hatására. Vajon ez csupán írói fantázia, vagy elszólás?

Ugyan erről nem igen beszélt Mária néni, de nekünk, akik közeli ismeretségben voltunk vele, el- elszólta magát ezzel kapcsolatban. Érveit gyakran támasztotta alá azzal a (számára) nyilvánvaló látvánnyal, amit beszélgető társai aurája nyújtott.

Semmi kétségünk nem volt afelől, hogy a Vörös oroszlán minden élménye, tapasztalata első kézből származik. Ez, a Skorpió Ascendenst tekintve, nem is olyan meglepő.

Még egy személyes élmény. Mária néninél tett látogatások során legtöbbször ő beszélt. Felidézte életének színes és kalandos történeteit, azokat a különleges embereket, akikkel találkozott – ilyenkor hosszan fűzte a szót, és jobbra és felfele nézve szárnyalt időben és térben messzire (ugye látjuk magunk előtt: ez a Nyilas-Merkúr énállapota) ...

Ám egyszer csak hirtelen félbeszakította magát, és egy teljesen más arckifejezéssel szembefordult valamelyikünkkel.

Merően a szemébe nézett, és ezúttal nem hosszan kibontva, hanem rendkívül tömören és lényegre törően kimondott egy mondatot, ami pontos válasz volt arra a kimondatlan kérdésre vagy gondolatra, amelyik akkor éppen a megdöbbent jelenlévő fejében járt.

Az, aki ilyen módon választ kapott, csak ült leesett állal, míg Mária néni énállapotot váltva ismét visszatért a Nyilas Merkúr-Nap karakterébe, jobbra fölfele tekintett, és dallamos hangján pontosan ott folytatta, ahol abbahagyta...

Ezeket a Skorpió felvillanásokat, s az akkor kapott válaszokat, tanácsokat máig kivételes kincsként őrzöm.

Vitathatatlan, hogy a Vörös oroszlánt a Skorpió énállapota írta, vagy ahogy a sorozatok esetében mondani szokták, ő volt annak a vezető írója.

„Akkoriban — mint mindig, eszmélésem óta — filozófiával s éppen az alkímiával, a Rózsakeresztesekkel foglalkoztam. Érdekesnek éreztem a témát. Gondoltam, írok egy novellát valamelyik tragikus életű alkimistáról. Hogy szokatlan erők kényszeríttetek rá, és ömlöttek át rajtam a papírra, azt a könyv különös sorsa is bizonyítja.”

A Skorpió ugyanis tudatában van annak, hogy az individualitás és önállóság illúzióján túl hatalmas erők állnak mögöttünk, nyilvánulnak meg általunk, olyanok, amikről jobb is, ha nem tud a hétköznapok embere...

Ha most valakiben az az (egyébként jogos) kérdés merül fel, hogy hogyan volt képes ez a kivételes erejű és hatású Skorpió énállapot megférni és együttműködni (valójában: háttérbe vonulni) a többi intellektuális, szellemi irányultságú, és eszmei szinteken érdekelt énállapottal – akkor a választ a Vörös oroszlán cselekményében fogja megtalálni.

Plútó

Az Ascendens ura, a Plútó énállapot, az Ikrek jegyében áll.

Az Ikrek könnyed karakter, nem megy a dolgok mélyére, mert ott leragadna, a sűrű közegben megszűnne a szabad mozgása.

Mert az Ikreknek a lényege a mozgás, a megismerés, a sok-sok kapcsolat, a sok-sok információ. Nem integrálni akar mint a Nyilas, hanem kapcsolatot teremteni, és azokon keresztül információkat kapni és közvetíteni.

Hogyan kapcsolódik ez a karakter a Plútóhoz?

A Plútó – egyik analógiájában – a világok közötti átjáró. Egymagában képvisel minden poláris ellentétet: ő a végletek egysége, ill. – mivel a Földön nem lehet valami egyszerre saját maga és annak ellentéte is –, ezért a Plútó egy dolognak vagy egyik, vagy másik megnyilvánulása.

Így a jó-rossz, a fény-sötétség, a bűn-bűnhődés polaritásából az egyik. És amikor a másikba vált, azt átmenet nélkül teszi, hiszen ő nem folyamat, hanem egyetlen megnyilvánulás két oldala.

Plútó a határ, a végső határvonal, a kint és bent elválasztója: e működés korrelál az Ikrek háttérenergiával, hiszen az Ikrek kettős jegy, itt is van és ott is, bent is és kint is, ideát is és odaát is.

Ha ezt két dimenzióban teszi, akkor közvetíteni tud a két dimenzió között. Ebben megint könnyen Szepes Máriára ismerünk.

Az énállapot a 8. házban áll; a háztémával már találkoztunk egyszer.

Témahalmozódás esetén a téma újbóli felbukkanásakor érdemes a már korábban körüljárt és igazolt megállapításokat alapul venni. Vagyis az énállapot témáihoz a beavató, a másokat transzformáló, megváltoztató, segítő késztetéseket hozzávenni.

Az énállapot témái között megjelenik a 12. ház, egy rejtett dimenzióban való munkálkodás és növekedés.

A 12. is egy transzformatív ház, csak éppen lassú, észrevétlen transzformációra utal.

Korábban (a legördülő menük elvének illusztrálásakor) ebben az énállapotban a Vörös oroszlán Hans Burgnerének előképét fedeztük fel.

De nemcsak őrá ismerhetünk eben az Ikrek Plútó figurában.

A szerző egyes énállapotai gyakran teljes műveket is fémjeleznek.

Úgy tűnik, ahogy Szepes Mária a Vörös oroszlánt a Skorpió énállapotából írta, úgy az Emberek és jelmezek c. önéletírását az Ikrek Plútóból.

E könyv – más műveivel szemben – hallatlanul szórakoztató és mulatságos. Társasági, könnyed stílusban íródott, csipkelődéssel és önirónia val fűszerezve.

Mintha nem is ugyanaz a szerző volna.

Innen ismerjük meg Szepes Mária társasági énjét, azt a karaktert, ami fiatal-, és érett felnőttkorát jellemezte.

Nevelőapjának filmvállalata volt, így rengeteg művész, színész, komédiás nyüzsgött körülöttük, később tanítványok, barátok, barátnők vették körül. Az önéletrajz olvastán úgy érezzük, mintha egyáltalán nem létezett volna privát szférája.

E barátságok, társasági élet, jövés-menés mentén észrevétlenül ő vált a középponttá. Mint a kerék küllői rendeződtek köré az emberek, mert mindig mindenki számára volt mondanivalója.

És ez a mondanivaló plútói, transzformatív erejű lehetett – igaz, könnyed, az Ikrekre jellemző stílusban.

„Észre sem vették — írja önéletrajzában a háború előtti évekről, amikor férje egy világtól elzárt hegyi szálló (a Plútó 12. házúr) síedzője volt –, hogy nemcsak ő volt a hotel mágnese. Valójában én is megfizethetetlen központja, amolyan társaságot összetartó, szórakoztató »direktrisze« lettem a Kékes Szállónak.”

„Barátkozásom a hotel valamennyi lakójával — a személyzettől kezdve a legkülönfélébb rangú-rendű, vagyoni helyzetű vendégekig — úgyszólván észrevétlen gyorsasággal ment végbe. Bennem mindig megvolt a barátkozó, villanásnyi idő alatt kapcsolatot teremtő készség, amely szinte sohasem kezdett, hanem folytatott egy beszélgetést. Valódi, kíváncsi, őszinte érdeklődés, vonzódás volt ez.”

Az Ikrek gyakran jelöl kettős életet, párhuzamos tevékenységeket.

A társasági életen túl volt még egy aspektusa ennek az énállapotnak. Miként az Ikrek mitológiai figurája, a szárnyas sarujú Hermész, ő is a dimenziók (a konszenzus-valóság és az alternatív valóságok) közötti hírvivő, az istenek és emberek közötti kapcsolattartó volt.

E tevékenysége okkult praxis és élethosszig tartó vállalás is egyben, amelyet hosszú ideig csak a legszigorúbb titokban (12. ház) űzhetett.

„Rólam sok évtizedig senki sem sejtette (12. ház), hogy a gyerekirodalmon kívül más műfajokkal is foglalkozom (Ikrek), s egy olyan téma hidrogénbombáját (Plútó) rejtegetem fiókomban (12. ház), amelynek »big-bangje« már áttörte a nyelvi határokat (8. ház) és egyre több világnyelv bestsellerévé válik. Bevallom, magam sem hittem, hogy amíg élek, egyetlen kötet is megjelenik »szubliteratúrámból« (12. ház). S a furcsa az, hogy cseppet sem bántott. (Ikrek)”

Azt, hogy a Vörös oroszlán bezúzásakor nem tartóztatták le, szintén az Ikrek könnyed, önmegkettőző hajlamának köszönhette: szívesen írt álnév alatt: Ormos Máriát, az írónőt így hiába keresték a hatóságok.

Amikor jött a rendszerváltás, és már lehetett publikálni ilyen műveket, akkorra egy teljes életmű lapult a fiókjában, ami végre napvilágra került. Ekkor elkezdték hívni mindenhová a spirituális tudásra szomjazók, és ő – jobban mondva a könnyed, mozgékony és közlékeny Ikrek énje – ment is, szívesen.

Már elmúlt 80 éves, és még javában járt író-olvasó találkozókra, és előadásokat tartott.

Egyszer megcsúszott a lépcsőn, és combnyaktörést szenvedett. Egy ilyen baleset, ennyi idősen, tudjuk, legtöbbször végzetes kimenetelű. Szerencsére Mária néni felépült, és a baleset kapcsán belátta, hogy vége korábbi életének, nem utazgathat tovább keresztül-kasul a világban.

Addig az élttette, mozgatta, de akkor úgy döntött, azután otthon marad, és aki találkozni akar vele, az menjen el hozzá a Júlia utca 13-ba.

Ez a választás, ez a vagy-vagy helyzet beszédesen tükröződik a Plútó-Nap szembenállásban, ami mindig egy belső konfliktust jelez: vagy az egyiket élem, vagy a másikat.

Olyan volt ez, mintha ekkor az Ikrek Plútó hátralépett volna, és átadta volna a kapcsolatai menedzselését a Nyilas Merkúr-Napnak.

Mi, akik ebben az időszakban találkoztunk vele, már egyáltalán nem ismertük az Ikrek arcát.

Hold

S bár már most úgy tűnik, teljes a karakterrajz, még vár ránk a Szűz Hold énállapot elemzése.

Milyen is a Szűz?

A Szűz szinte az összes eddig jellemzett belső karakterrel ellentétes: alapvetően önbizalomhiányos, önkritikus, részletekben elvesző és szorongásra hajlamos.

Azért olyan önkritikus, és azért áll olyan bizonytalan lábon az önbizalom a Szűznél, mert a saját hibáit élesen, pontosan látja, lévén azok közel vannak hozzá.

Vajon hogyan szoronghat egy ilyen tisztán látó és érzékelő ember? Hogyan nem tud a Nyilas felülemelkedni a részleteken, vagy a Skorpió félelem nélkül szembenézni bármivel, vagy az Ikrek könnyedén vállat vonni, és mással foglalkozni?

Hétköznapi értelemben ellentmondást látunk ebben. Az énállapotelmélet azonban rávilágít e működés (és minden hasonló emberi működés) érvényességére.

Amikor Szepes Mária a Szűz énállapotát élte, akkor a Nyilas optimizmusa, a Skorpió vakmerősége és az Ikrek könnyedsége csupán emlék volt számára: e jegyek erőforrásai elérhetetlenek voltak olyankor.

Amikor benne vagyunk egy énállapotunkban, akkor annak az énállapotnak az érzéstartalma, világképe tölti ki a teljes valónkat, onnan nem érhető el egyetlen másik énállapot érzékelése sem.

Így működnek az énállapotok. Az egyik tudása, bizonyossága, háttere, erőforrása nem elérhető egy másik énállapot számára. Vagyis minden énállapotnak meg kell küzdenie a maga démonaival a maga eszközeivel. Ez az élet egyik nagy kihívása és leckéje.

Szepes Mária, a Szűz énállapotába kerülve, volt, hogy kis híján belehalt a szorongásba.

Az első világháború idejéről ezt írja:

„Nem értettem semmit abból, ami történt, csak féltem, és mindig éhes voltam. Az üzletek kirakatai porosan, üresen tátongtak. Étvágyamat alaposan lecsillapította krónikus gyomoridegességem, amely egész életemen át elkísért. Amikor lőttek, én hánytam. Mindig összeszorult a gyomrom minden feszültségtől, izgalomtól; egy falatot sem tudtam lenyelni."

A második világháború alatt, ha nincs egy gyerekorvos Szentendrén, akitől azt az ötletet kapja, hogy minden étkezés előtt vegyen be egy Sevenalettát, akkor, mint írja, éhen halt volna.

Ez azonban a Szűz Hold leginkább földhöz közeli, testi megélése. A többi témája messze túlmutat ezen a földi síkon.

–

Ezúttal a témahalmozódás mindkét fókuszával, a 8-assal és a 9-essel is találkozunk. A 8-as bezárt házúr, vagyis egy 12. ház analóg értelmezés is kapcsolódik hozzá.

Vagyis azt látjuk: ennek az énállapot karaktere, tevékenysége és érdeklődése is ugyanazokkal a témákkal van átitatva, amely témák a többi énállapotban is megjelentek.

A transzformáció (vagyis a 8. ház), az ezoterikus munka (a 12. ház), a legmagasabb értékek elsajátítása és képviselete (a 9. ház) ezúttal a megértés és az elemzés minőségével szövődik egybe a Szűz jegy energiái mentén.

„Megértem és rendbe rakom" – ez a Szűz jelszava. Megérteni, elrendezni, rendbe rakni, megtanulni. Míg a Nyilas eltekint a részletektől, a Szűz azt mondja: figyelj a részletekre is!

A Nyilas mindig egészlegesen akar látni, összefüggésében, távlatosan. Idegesíti az aprólékoskodás, mert lelassítja, elveszi a lendületét. A Szűz viszont ebben a dinamikában nyugszik meg, ebben találja meg az örömét.

Ha a Szüzet békén hagyják (vagyis nem ágyúznak a füle mellett, nem éheztetik, és nem fenyegetik az életét), akkor remekül elműködik az elme síkján: ezen a terepen otthon van. Ilyenkor kerül előtérbe befele forduló, meditatív, kontemplatív, vizsgálódó énje.

Ez a kombináció – a 9. ház és a Szűz – tipikus tudós karakter.

Tanulmányoz, részleteket vizsgál, de közben mindent igyekszik összefüggésbe, a „nagy képbe" helyezni.

Van egy idézet a Vörös oroszlánban, amelyikben megmutatkozik, hogy milyen belső kép élt Mária néniben a Szűz Hold énállapotáról.

Mert amennyire ki tudta fejezni, meg tudta jeleníteni a hétköznapi életében mind a Nyilas énállapotát, mind a Skorpiót, és az Ikreket is nagyon sokáig, ez a Szűz Hold – éppen a visszahúzódó működése miatt – lényegében kifejezetlen, háttérbe húzódó maradt.

Illetve az a szerep, amiben kiteljesedhetett volna, nem létezik a mi időnkben, így nem is volt képes teljes valójában formát ölteni – hacsak nem a Vörös oroszlánban, igaz, ott is csak egy réges-régi történetben. (Kérlek, figyeljétek a szövegben a Szűz Hold énállapot elemeinek halmozódását!)

„Úr városában, ahol az emberek az éjszaka szülöttek szelíd holdarcát (!) viselték, élt Bel-Salti-Nannar hercegnő. [...] Szemében a magas, tiszta vonalú (Szűz) holdtemplom (!) visszfénye tükröződött, és a teleholdas (!) éjszakák hűvös árnyéka (Szűz). [...] Társnői elhúzódtak tőle, mert érezték, fiatal testében mérhetetlenül öregebb náluk, a férfiak kerülték, mert érzékeikkel tudták, szüzessége (!) mögött nem a vágyakozás éhes tüze lobog, hanem szörnyű, elmúlt tapasztalatok hamuja (8. ház) hallgat szürke, könnyű halomként. Így lett Bel-Salti-Nannar a holdisten és Nin-gal, a holdistennő (!) templomáé, a templom és a Zikkurat lépcsős tornya fölött nyitottan kitáruló égbolté (9. ház) és holdkorongé (!). [...] Hét éven át beszélt Bel-Salti-Nannar a teleholdhoz (!) és a telehold hét éven át hallgatott (12. ház) és hallgatva parancsolt a vizek, a vér és a nedvek néma nyelvén. Bel-Salti-Nannar azonban nem lankadt és nem fáradt el, figyelmét nem fordította másra (12. ház), nem kérdezte a kilenc öreg papot, akik a négy mécsest mindig meggyújtották Nin-gal trónja körül a kis szentélyben; mert tudta, az ő tudásuk benne csak akkor válhatik az élet megtartó és megújító varázsitalává (8. ház), ha maga merít a titkos forrásból (12. ház), amelyet a KILENC pap szintén magányosan és egyenként keresett fel (12. ház).”

Megfigyelhető a szövegben, hogy teljesen megmaradt az énállapot az összes jelzőjének körében (Szűz, Hold, 8-as, 9-es, 12-es házak), sehova máshova nem nyúlt jelképileg.

Ezután következik a könyv egyik legnagyobb hatású része, a papnő titkos beavatása (bezárt 8. ház), melynek során leírja azt az átalakulást, amit egy beavatás jelent: egy halál és újjászületés élményt.

Szepes Mária teljesen tudatos volt erről a belső énjéről; azért tudta ennyire plasztikusan leírni, életre kelteni, mert nem adatott számára lehetőség megvalósítani azt az életben.

Tegyük hozzá, milyen szerencsések is a művészek, hogy elevenné tudják tenni a hétköznapokban nem megélhető énállapotaikat a művészetükben!

-

Többször említettem, hogy az énállapot-váltásaink során nemcsak a szóhasználatunk, gondolkodásunk, világképünk és energizáltságunk változik meg, hanem testtartásunk és az arckifejezésünk is.

Nem túlzás azt állítani, hogy mindegyik énállapotunknak saját, a többitől igencsak különböző arca van.

Nem sok képet találtam Szepes Máriáról, de megpróbáltam összegyűjteni az énállapotainak arcait.

Íme.

A Nyilas.

Emlékszem, valahányszor meglátogattam Mária nénit, minden alkalommal legyező volt a kezében.

A Nyilas egy arisztokratikus figura, akinek kellenek a rekvizitumok. Figyeljük a színeket, a lilát – tudjuk, ez a Nyilas színe. Ha váratlanul ugrottam be hozzá, akkor is hibátlan, tökéletes öltözetben találtam.

Nyilas jellemző még a tornyozott haj, ami ma már nem divat, de korokon keresztül jellemző volt a Nyilas szülöttekre.

Nézzünk egy másik Nyilas fotót. Itt ismét egy rekvizitum, egy esernyő, nem is akármilyen, hanem egy távoli kultúrát idéző japán ernyő. S megint ott a lila és a piros, amiből élet és lendület tükröződik.

Kicsit gondolkodtam, hogy a következő képet hová tegyem: ez egy sokkal későbbi felvétel, számomra egyértelműen Nyilas. Olyan, mintha egy mester fedné fel magát.

Ez már nem a társasági embert mutatja, ez már a papnő. Ezért is gondolkodtam azon, hogy a Szűz énállapot papnő figurájához tegyem-e inkább, de annyi erő és méltóság van benne, hogy végül is ide, a Nyilashoz soroltam.

Nézzük az Ikrek Plútót. Ezen a képen látjuk a szuggesztív tekintetet (Plútó), de azt egy bizalomgerjesztő, közvetlen, Ikrek mosoly rejti el.

Ikrek énállapot a Júlia utca 13 előtt. Figyeljük meg ezt a 80 fölött is könnyed testtartást, ezt a laza figurát. Közvetlenség sugárzik róla, egy olyan valaki, akihez minden további nélkül odamegyünk az utcán, és megszólítjuk.

Olyan, mint amit az Ikrekről szoktak mondani: kiváltja azt, hogy kapcsolatba lépj vele. Könnyed és természetes.

És pedig itt a Szűz énállapot.

Egyszerűen nem lehet felismerni benne Szepes Máriát. Nem hiába állítottuk erről az énállapotról, hogy rejtőzködő. Itt valamit rajzolgat egy nullás ecsettel, keze ügyében apró tégelyek, amikből kikeverhet valamit, ahogy azt a Szüzek szeretik, aprólékosan.

Nézzük meg ezt a tipikus Szűz szemüveget és a tipikus Szűz arcot. Még a haját is másképp hordja. A ruhája is egyszerű, s még a fekete-fehér képen is látszik, hogy szürkés színű. A kockás gallér is Szűz választás.

Ez egy másik Szűz kép. Ott ül a házi szertartás oltára mellett, amelyen Szűz módjára, aprólékosan vannak elrendezve a tárgyak. Tipikus Szűz testtartással és kéztartással ül, és enyhén aggódva, szorongva figyel.

És akkor nézzük meg kontrasztként a Skorpiót. Mennyire más sugárzik erről a képről, mint a többiről! Ez egy fiatal és ereje teljében lévő boszorkány – jó értelemben vett boszorkány. Olyan, mintha éppen lélegzetelállító varázslat kellős közepén volna. Fekete haj, fekete szemek, ragyogó fehér fogak.

S ha már a szemek: Szepes Mária egy majdnem fekete szemű nő volt – vajon miféle transzmutáción, plútói vagy skorpiotikus átalakuláson ment át, hogy a szeme színe ilyenné változott? Bevallom, engem mindig megrémített kissé, amikor egyenest a szemembe nézett: se előtte, se utána nem láttam ilyen színű szemeket...

Skorpió Vénusz

És ha Skorpió, akkor érdemes volna kitérni az Ascendenssel együttálló Vénuszra.

A Skorpió Vénusz, a vénuszi szerep egy olyan belső figurája Szepes Máriának, amelyik az életének ellentmondásos és alapvetően problémás területével van szoros összefüggésben: a szexualitással.

Önéletírásában több helyen is utal rá, hogy ez a terület számára érdektelen, közömbös – ez a téma egyáltalán nem motiválja.

Ezt legpontosabban a Vörös oroszlán egyik figurája, Péloc doktor szavaival fogalmazza meg

„Tőlem nem fog pikáns kalandokat hallani, barátom! Nőkről, férfiakról egyformán vélekedem e tekintetben. Az egész ügy roppantul szegényes és csúnya a természet kerítő részegsége nélkül, s én, valami tévedés folytán, kimaradtam az egyetemes beugratásból. Józan vagyok. Kicsit furcsállva nézem a kipirult arcú kurjongatókat, de megértem őket sajátos állapotukban, és ha elkövetkezik a hányás ideje, tartom a fejüket. Ennyi az egész."

És mégis: ott az az Ascendenssel együttálló – vagyis énközeli, igaz, a 12. házban: rejtetten énközeli – Skorpió Vénusz.

Vajon mit kezdett Szepes Mária a Skorpió Vénuszával, ami együtt áll ezzel a nagyon erőteljes, nagyon mélyre hatoló Skorpió énállapotával? Hogyan volt képes ilyen semleges maradni az ösztönvezéreltség témájában?

Ennek nyitja a 7. ház, vagyis az énidegenség érzése. Az, hogy valami távol áll tőlem, annyira, hogy az már nem is én vagyok, hanem valaki más.

7. házúr planéta esetén gyakran keresek is valaki mást, aki ezt a karaktert képviseli, és megállapítom: nahát, ebből bennem semmi nincsen, ő viszont teljesen olyan.

A Vénusz alatt ott szerepel a 7-es szám, így az ábra tulajdonosának lehetősége van elhatárolódni tőle.

Vagyis él benne egy figura, amelyikkel nem ért egyet. Egy figura, akit ismer, lát, tapasztal, csakhogy az nem ő. Ám túlságosan is jól ismeri, hiszen együttáll az Ascendenssel.

Joggal kérdezhetjük: vajon kiben-miben fedezhetjük fel ezt a figurát? Hol beszél róla, hol mutatja meg?

A 7. házas planétáinkról szoktuk mondani, hogy a képviselőjük megjelenik a környezetünkben.

Ha elolvassuk az Emberek és jelmezeket, akkor rácsodálkozhatunk, milyen sűrűn felbukkannak Szepes Mária környezetében a skorpiósan manipulatív, túlszexualizált nők. Az ő leírásuk hihetetlenül pontos és eleven, időnként a maró gúnyt is súrolja.

Erről a Skorpió Vénuszról ugyanaz elmondható, mint a Szűz Holdról. Ha nincs mód megélni, ám a figura mindenáron meg akar nyilvánulni, akkor egy könyv lapjain kelti életre.

Szepes Mária saját bevallása szerint is a Vörös oroszlán legnagyobb hatású figurája Corinna, a 15 éves hetéra. Olyan jól van megírva, hogy – így mesélte Mária néni – férfiak tucatjai a könyvön keresztül szerettek bele a figurába, és azzal gyötörték őt, mondja el, hogy ki volt a modell, mert szeretnék megismerni...

Olyan tökéletesen, hitelesen és aprólékosan ábrázolja Corinna figuráját, mintha portrét rajzolna valakiről. Egyik szereplő sem él ennyire a regényben.

Egy háromdimenziós figurát alkotott, szemben a regény többi szereplőjének festményszerű ábrázolásával. Idézem a bemutató sorokat, s közben figyeljük meg, hogyan jelennek meg a Vénusz elemei. Az első leírásban: a Skorpió:

„Már alig tizenöt éves ifjú testében viselte az örök női mesterség minden fegyverét, gátlástalan szexuálmágiáját, a femme fatale halálosan veszélyes, kielégíthetetlen nemi éhségét. [...] Szajha volt és tökéletes színésznő. Hűtlen, intrikus nimfa, hínárba húzó szirén, aki vámpírként kiszívta férje életerejét, de maga is áldozatul esett kalandor szerelmi viszonyainak, perverzióinak, játékszenvedélyének."

A folytatásban pedig a 6. ház ismétlődő, periodicitást megjelenítő elemei, és a 11. ház témája: a függőség, és a mások által irányítottság és befolyásoltság:

„Sorsa pornografikus rémregényként pergett előttünk, minden részletében megvilágítva a fizikai lét hatalmas színpadán. Öltözött, vetkőzött, álarcot öltött, kacagott, sikoltozott, hazudott, pusztított, szeretkezett, ivott, kártyázott, marakodott, minden pocsolyába belehemperedett, minden romlásból, minden indulatból kéjt harácsolt testének; de a fogantyúkat a rámeredő démonok kezelték, mint a marionett-figurák végtagjaihoz kötözött vékony szálakat a bábjátékos**."**

Annyira élő lett ez a figura, hogy nem hagyta nyugodni. Sok-sok évvel a Vörös oroszlán megírása után úgy érezte, nem hagyhatja magára ezt az általa teremtett figurát ebben a szörnyű állapotában. Így hát megírta a Corinna regényét, melyben eljuttatta őt a felszabadulásig, megvilágosodásig, a mesterré válásig, a beavatottságig.

Valójában nem tudta nyitva hagyni ezt a történetet. Csak azért írta meg, mert saját, élő, belső, valós figuráját hagyta magára, utasította el, küldte az asztrál-pokolba. Így aztán kötelességének érezte megírni a Corinna-regényt: ezzel tartozott a figurának, valójában saját magának, egy elutasított, magától eltávolított énrészének.

Annak idején, amikor elkészítettem ezt az elemzést, voltam olyan tiszteletlen, és azt írtam, hogy ezt a figurát csak úgy lehetett ilyen hatásúra megírni, ha ez az írónő – lehet, hogy inkarnációkkal ezelőtti, de – saját élménye.

Akkor azt gondoltam, hogy ezt Mária néni egészen biztosan ki fogja húzni a könyvemből. Ám az ő nagyságát mutatja, hogy nem így történt.

Egy későbbi interjújában pedig megrendülten hallottam a következő mondatot: „Corinna tulajdonképpen én vagyok".

Ahogy mondtam: a horoszkóp egy csodálatos tükör. Annyi síkja, rétege, fénytörése van, hogy a vele való foglalkozást csak elkezdeni lehet, befejezni nem.

SZEPES MÁRIA ÉLETÉNEK SZEREPLŐI

A születési horoszkóp természetesen nem tartalmazza, tartalmazhatja a tíz-húsz-harminc évvel később a szülött életébe megjelenő partnert,

sem azokat az élményeket, eseményeket, melyek azokkal a családtagokkal kapcsolatosak, akiket születésétől fogva ismer – az anyát, az apát, a testvért értve ez alatt – hanem csak azok előképét:

egy analógiás körvonalat, vázlatot, amit a konkrét élmények és azok szubjektív feldolgozása köt majd az adott planétaprincípiumhoz.

Tehát a horoszkópban látható Nap és Hold *nem* az édesapánk és az édesanyánk. Hanem két nagy hatású, belső, a pszichénkben található erőforrás, archetípus, amit csak *összekötünk* a külvilágban tapasztalt két emberrel: apával és anyával.

Az, hogy édesapánk és édesanyánk *pontosan* milyen, azt nem tudhatjuk, ugyanis születésünktől fogva a horoszkópunk szűrőjén keresztül látjuk őket. Ha ez a szűrő torzít, akkor a horoszkópban látható apa- vagy anyakép jelentősen eltér attól, amilyennek később, felnőttként, reálisan megtapasztaljuk a szüleinket.

De ez nem szükségszerű. Ha a Nap és a Hold tartalmaz olyan analógiákat, amikben szüleink tényleges tulajdonságait és működésmódját azonosítani tudjuk, akkor meglepően objektív, pontos képre bukkanunk akkor, amikor a születési ábra planétáit vizsgáljuk.

Nyilván most és az elkövetkezőkben olyan példaábrákkal foglalkozunk, amelyekben ez az analógiás egyezés fennáll.

Egyedül azt fontos megjegyeznünk, hogy a Napnak és a Holdnak nem kell – asztrológiai értelemben – leírni a szüleinket. Hiszen a horoszkóp az ő képüket – *belső* képüket – már akkor egy életre rögzítette, amikor még égvilágon semmi tapasztalatunk nem volt életünk e két főszereplőjéről.

Akkor – kérdezhetitek joggal – mért vizsgáljuk e két jelölőt, és mért nevezzük ezeket szülőképeknek?

Mert – ismétlem – mi nem a valóságot érzékeljük, hanem a horoszkóp energiaburkán átszűrt, torzított valóságot. A lelkünknek az „igazi apa” és az „igazi anya” egy belül őrzött őskép, etalon. Ha úgy tetszik, személyes mítosz, ami alapján elvárásokat támasztunk a szüleink felé, s később, amikor magunk is szülők leszünk – saját magunk felé.

Ezt a különös kettősséget nem csak az asztrológia, hanem a pszichológia is felfedezte.

Az egyik korszerű irányzata, a tárgykapcsolat-elmélet azt mondja: pszichológiai értelemben nem az édesanyánkhoz vagy édesapánkhoz kapcsolódunk, hanem a korai hónapok-évek tapasztalatából formálódott belső figuráinkhoz, ún. belső tárgyainkhoz.

Ez a belső anya- és apaképünk, s mi ezekhez a belső képekhez viszonyulunk, és nem a valóságos és változékony, ezerarcú külső szereplőkhöz. Fontos megjegyezni, hogy a pszichológia itt tárgyakról beszél, de embereket ért alatta. A fogalmat Freud alkotta meg, s a külső személyek belső reprezentációját értette alatta.

Vagyis azt, hogy milyennek látjuk, érzékeljük édesapánkat és édesanyánkat – a pszichológia megfigyelése és tapasztalata szerint – az ő belső képük alakítja-formálja, egy kép, amit gyerekkorunkban alkottunk meg róluk.

Egy analitikus pszichológus, munkája során, ezeket a kora gyermekkorban rögzült képeket keresi, rajzolja körül, és világít rá arra, hogy ezek hogyan befolyásolják a felnőttkori viszonyainkat mind a szüleinkhez, mind pedig életünk női- és férfi szereplőihez, illetve hogyan befolyásolják felnőtt szerepeinket, elsősorban nőként a feleség- és anyaszerepet, férfiként a férj- és apaszerepet.

A pszichológia megismétli azt, amit az asztrológia állít: nem olyannak látjuk a világot, a valóságot, a másik embert, mint amilyen, hanem olyannak, amilyennek a gyerekkorunkban megalkotott belső képen keresztül érzékeljük őket.

Az asztrológia csupán annyit tesz ehhez hozzá, hogy ezek a képek velünk születnek, így a tapasztalat nem szabadon formálja őket, hanem nagyon is megkötött keretek közé szorítja a képalkotást.

Vagyis nem a külső szereplőből építjük fel a belső képet, hanem van egy magunkkal hozott előképünk a szülőkről, egy öntőformánk, és mi kezdetektől fogva úgy érzékeljük, látjuk őket, hogy ebbe az öntőformába az élményeink beleilleszkedjenek. Így ami ebbe az előképbe beleillik, megtartjuk, ami illeszthetetlen, azt figyelmen kívül hagyjuk, elvetjük.

Van egy alapminta, mint a kifestőkönyv körvonallal ábrázolt figurái, amit mi a szülő színeivel színezünk ki – illetve a szülő azon színeit válogatjuk ide, amire hangolva vagyunk.

E körvonalak feltöltése, kiszínezése, vagyis a szülőképek létrejötte a pszichénkben, a belső világunkban 2,5-3 éves korunkig megtörténik.

Tehát van két veleszületett öntőformánk, és azokba az öntőformákba igyekszünk beletölteni a két szülővel kapcsolatos élményeinket: a Napba az apát, a Holdba az anyát.

Nyilván izgalmas olyan eseteket tanulmányozni, ahol a horoszkóp Napja és Holdja egy merőben más karakterű figurát rajzol elénk, mint ami a szülött emlékeiből és tapasztalataiból kialakult. Megvizsgálni ilyenkor azt, hogy ez hogyan befolyásolta a szüleihez, a párkapcsolataihoz, gyermekéhez való viszonyát... de erre egészen biztosan sor kerül majd a kiscsoporton, az önismereti ábraelemzések során. Ugyanis ez az eltérés éppolyan gyakori, mint a megfelelés.

Egy biztos: a lélek számára az a harmonikus és erőt adó élmény, ha az adott szülőt a horoszkóp-beli minőségében képes magában felidézni. Ez ugyanis a lélek valósága, az a kora gyerekkori élmény, amikor még – hála a gyerekkor mágikus érzékelésének és szemléletének – minden és mindenki a helyén volt és harmonikus viszonyban állt egymással.

Ezt az ősképet, ősbizalmat a családállítás formanyelvén *tablónak* nevezzük, és ez ugyanaz a belső rend és konstelláció, ami a születési ábra viszonyaiban kifejeződik.

Szepes Mária számára a család, a családi konstelláció egybeesett annak horoszkóp-beli képével, vagyis a szülőképek, a testvér figurája, de még a nevelőnő karaktere is pontosan megfeleltethető volt a születési ábra őket jelölő planétáival.

Apakép

Nézzük meg elsőként, mit mond el az apaképről a Nyilas Nap-Merkúr együttállás az első házban.

Megelőlegezve az anyáról tudottakat, bizony, Kornai Margit, az anya egyáltalán nem örült annak, hogy gyereke született, legfőképpen pedig annak nem, hogy lánya.

Vele ellentétben az apáról – vagyis az 1. házban álló Nap külvilági reprezentánsáról – az 1. ház analógiája folytán azt feltételezzük, hogy „énközeli" vagy „énazonos" szereplője lehetett a kis Mária életének (illetve helyesebb volna „kis Magdit" mondanunk, de ne bonyolódjunk bele a névváltozatok szövevényébe...)

Anyámmal ellentétben „Édesapám ujjongott. A felvonás végén a színházban oda is kiáltotta a tapsoló közönségnek: »Lányom született! Lányom született!«" Mert az apa színész volt, bonviván – de ne szaladjunk előre.

Ha nem tudnánk róla semmit, a Nyilas háttérenergiából kiindulva akkor is feltételeznénk, hogy az apa lelkes (talán hangos) ember volt, s értékes dolgokat hordozott, képviselt: talán díszes, színpompás ruhákat öltött magára, emellett színes meséket mondott vagy gyönyörűen énekelt.

Ám mit jelenthet a 9. ház?

Tudjuk, hogy 2 és fél éves korában elveszítette az édesapját, így nekünk egy 2-3 éves gyerek nézőpontját kell felvenni ahhoz, hogy megértsük: milyen tartalmakkal tudta ilyen kicsi korában feltölteni ezt a planéta-princípiumot.

Egy ilyen kisgyerek számára a 9. ház eszmei, szellemi tartalmai még nem jelentenek semmit. E ház legkonkrétabb, leghétköznapibb megélése: az elérhetetlenség, a távolság.

Felmerül a kérdés: vajon hogyan fér meg a távolság élménye az 1. ház jelentésével: az apával való egységélménnyel, az apa énközeli megélésével?

A választ a Nappal együttálló Merkúr (és az életrajzi adatok) adják.

Tehát, még mindig úgy téve, mintha nem tudnánk róla semmit, feltételezzük, hogy az apában kell legyen valamilyen merkúri jelleg, merkúri analógia.

A Merkúr 10. házúr. A gyermeki kreativitás, a játékosság így valamilyen módon összefüggésben van az apa hivatásával, a világ előtti képével, önmama kiteljesítésével.

A játékot mint foglalkozást és hivatást talán egyedül a színészek űzik.

Milyen groteszken is hangzik a hétköznapi fül számára, amikor egy felnőtt azt mondja a gyerekének (és ezt, mint színpadi szülő gyereke, hányszor hallottam én is gyerekkoromban): „ennyit bolondoztunk, de most már be kell fejezzük, mert komoly dolgokkal kell foglalkoznom: este *játszom*..."

Mert egy színész számára nincs komolyabb dolog, mint a játék: ez a munkája. Vagyis a kis Mária apáról alkotott képében a Merkúr, a játékos, gyermeki én és a 10. ház, a hivatás ilyen módon kapcsolódott össze.

A színház, ahol apa játszott családi vállalkozás volt: az utca felől volt a színház, a hátsó traktusban lakott a család.

Így a gyerekek gyakran átmentek, hogy nézzék a próbákat. Így válik érthetővé a 9. ház jelentése az 1. házban, vagyis a közelség és a – színpadi – elérhetetlenség összekapcsolódása.

Az apával való találkozások legintenzívebb lenyomatukat akkor hagyták a kis, kétéves Szepes Máriában, amikor a zsöllye első sorában ült, s áhítattal (talán tátott szájjal) bámult fel a fényárban ragyogó színpadra, ahol

az apa, mint hős, mint herceg járt-kelt díszes ruhájában, szavalt és énekelt. Szinte karnyújtásnyira volt a kislányától (talán le is kacsintott neki a nézőtérre).

A próbát azonban nem lehetett megzavarni: a kislány nem kiálthatott oda, nem szaladhatott fel a lépcsőkön, hogy megölelje.

Így volt az apa közeli és egyben elérhetetlen. 1. háza és egyben 9. ház analóg.

Ezek az alkalmak tartogattak még valami kivételeset: az apa nemcsak játszott, hanem teljesen át is alakult.

Valóságos varázslat történt: a fiatal apa zord, öreg királlyá vagy részeg katonává változott.

Az átalakulás az asztrológia nyelvén a 8. ház. E megtapasztalás jelzője ott áll apa színészi hivatását jelző 10. házas Merkúr alatt.

Figyeljük meg a Nap és Merkúr jelzőit és témáit ebben a két idézetben:

„Édesapám először faszobrászkodott Fadrusz János mellett, s azután lett színész. A színháznál hamarosan feltűnt kivételes jellemábrázoló tehetségével, hiteles maszkjaival, egyénisége szuggesztivitásával. Kollégái haragudtak rá, mert amint megjelent a színpadon, »senki más nem élt mellette«."

„Édesapám különös ember lehetett. Túlfeszült, nagy fantáziájú... és beteg. Egészen fiatalon reszketeg aggastyánokat alakított hitelesen. Több fényképet őrzök róla. Az embereket mohón figyelte az utcán, villamoson.

Anyám sokszor szégyenkezett miatta, ha együtt utazott vele. Amint felfedezett valami furcsaságot, ticket, kényszergesztust, szokatlan tartást, rángást egyik-másik útitársukon, önkéntelenül felöltötte pozitúrájukat, grimaszukat, hogy megértse, miért olyanok, amilyenek, miért tesznek valamit, torzulásuk mögött mi rejlik.

S ezt csak a »bőrükbe bújva« tehette. Tapasztalataiból azután sok mindent felhasznált a szerepeiben."

Popper Péter írja, hogy kétféle színész létezik: a komédiás és a mágus. A komédiás mindig ugyanaz az ember marad, csak eljátssza a szerepét.

A mágus színész viszont átalakul. Nem látjuk már az eredeti személyiségét, valami más: a szerep karaktere veszi át felette az uralmat, az mozgatja.

Szepes Mária apja ilyen mágus színész volt, s ezt a mágiát – a 8. ház analógiáját – a lánya érzékelte, azonosította és beépítette a veleszületett apaképébe.

Első látásra talán különös, az asztrológiai gondolkodás számára azonban teljesen természetes, hogy ez az apajelölő Nap ugyanaz a Nap, amelyiket mint énállapotot vizsgáltunk.

S a Nyilas énállapot 9. házas témájában nem a színpadot azonosítottuk, nem a távolságot és díszes jelmezeket, hanem más értékeket: időben és térben távoli kultúrák szellemi kincseit, a magas szintű tudást és a szintetikus gondolkodás megnyilvánulásait: a bölcseletet, a filozófiát, a hitek és hitrendszerek kérdéseit.

A 8. és 10. házas Merkúrban sem a színészetet és az önátalakítást azonosítottuk, hanem a közlőt, az írót, az információ-átadót, a transzformáció útját keresőt, és mások transzformációját, gyógyulását, megváltoztatását keresőt.

Így épülnek az apaképre, vagyis a Nap analógiáira az énállapotban később megvalósuló tartalmak.

Ezt a pszichológia úgy fogalmazza meg: az énstruktúra kialakulásakor – kettő-hároméves korban – az állandósult belső tárgyak, a belsővé tett szülőképek a személyiség alapvető építőköveivé válnak, és onnantól azokat egyre inkább mint a saját részeinket tapasztaljuk.

Szepes Mária élete szomorú igazolása ennek a pszichológiai tételnek, hiszen két és féléves korára, amikor elvesztette édesapját, már teljes egészében kialakult és körvonalazódott benne a Nap archetípus.

„Apám eltűnt az életünkből. Környezetünk elhitette velünk: messzire utazott [9. ház — távolság, külföld]. Csak később tudtuk meg, mi történt vele valójában."

Vagyis az apáról alkotott belső kép analógiás értelemben nem változott – annyi történt csupán, hogy a kényszerű távolságtartásból valóságos távolság lett: apa ténylegesen messze került, külföldre ment, és elérhetetlen.

Az apa így maradhatott zavartalanul énközeli, a realitás által torzítatlanul, tökéletes és idealizált állapotában. Ez a makulátlan férfikép tükröződik majd a későbbi nevelőapa és a férj figurájában is.

(Mert, meg kell jegyezzük, a valóság koránt sem volt ilyen tökéletes: Papír Sándor korhely volt, hűtlen és iszákos, emiatt anya keservesen megbánta, hogy hozzáment...)

Az apakép új reprezentánsa 4 évvel később lépett a kis Szepes Mária életébe a nevelőapa, anya új férjének személyében. Ő Galánthai Balogh Béla volt, szintén a társulat színésze. Így mindazok a jelzők, amik a Nap-Merkúr analógiáiban rezonáltak az apa figurájára, akadálytalanul áttevődtek a nevelőapa személyére.

Egy idézetben rajtakaphatjuk az „asztrológiai szelektív érzékelés" működését. Balogh Béla, aki Bak szülött volt, s őt más összefüggésben az írónő „nehézkes természetűnek, depressziósnak, minden változástól rettegő idegzetűnek" jellemezte, amikor nevelőapja lényegét igyekszik megragadni, a leíráson mégis átüt a Nyilas-előkép dinamikája:

„Nevelőapám csendes, szelíd ember volt, inkább hallgatag, de ha egy téma magával ragadta, ömlött belőle a szó, tekintet nélkül arra, kinek beszél."

Emellett Balogh Béla nem volt „mágus színész”, ám ő a 8. ház egy másik analógiáját valósította meg a pályája során (látjuk: a 10. ház, a pálya, a hivatás és a 8. ház összeértelmezett a Merkúr háztémáiban):

mikor a színház tönkrement, ő egy új vállalkozásba kezdett: mozivállalatot alapított, az egyik elsőt a maga nemében, és sikeres filmrendezőként folytatta munkásságát.

Azt pedig, hogy a nevelőapa is rögtön énközelivé vált (vagyis hogy a Nap-Merkúr az 1. házban „megelőlegezte számára” az ilyen fokú bizalmat, mi sem bizonyítja jobban, mint ez az – ugyan későbbi – családi fényképfelvétel...

Anyakép

Édesanyánkkal való kapcsolat – a transzperszonális pszichológia tanúsága szerint – az anyaméhben veszi kezdetét.

Ennek igazolására most ismét meg kell előlegezzük a horoszkóp egy másik metszetének vizsgálatát, nevezetesen a házak és életszakaszok megfeleltetését. Ebben a metszetében a születési ábra információkat tartalmaz a magzati időszak meghatározó történéseiről – fizikairól, lelkiről egyaránt.

De mindenekelőtt nézzük meg, mit is keresünk az ábrán.

„Anyám két fiút szült Papír Sándornak. Mikor a nagyobbik gyerek, az akkor még gyógyíthatatlan »torokgyíkban«, kiskorában meghalt, engem hordott a méhében. De akkor már rémülten, kiábrándultan tudta, micsoda csapdába került. Félt, hogy gyermekei öröklik apjuk betegségét. Semmiképpen nem akarta, hogy megszülessek. Forró fürdőkkel, kininnel próbálkozott, de én makacsul méhe magzatvizében maradtam.”

Nagyon beszédes az életet támadó agresszió, a Mars jelenléte mint a 12. ház, a magzati élet történetének első planétája.

„[Anyám] a gyermekelhajtási kísérletektől szédelegve, halott kisfia utáni sajgó gyászában végül átengedte magát a világra kívánkozó élet követelésének. Az a babonás remény kísértette, hátha magzatában »Pityukát« kapja vissza. De egy apró, fekete hajú kis vakarcs lánygyerek sírt fel mellette. Nagy csalódás lehetett neki.”

Íme, a már korábban elemzett, *elutasított* Vénusz-szerep első felbukkanása. A történet ismeretében – és az ábra tükrében – világos: a születendő gyerek női énjét először az anya utasította el, tette 7. ház analóggá, vagyis énidegenné.

Így nem is csodálkozunk azon, hogy az anyaképet, a Holdat a 8. ház uraként (bezárt házuraként!) a 9. házban találjuk.

A leírás tökéletesen fedi a horoszkópban látottakat:

„Halvány felvillanásokat őrzök a színház emberektől nyüzsgő előcsarnokáról, az udvarból nyíló színészbejáróról, s anyám illatos selymektől suhogó alakjáról, aki oly kevéssé ért rá foglalkozni velünk.”

Mert anya is színésznő volt, primadonna, őt is – jobbára – csak a próbák során, a megközelíthetetlen piedesztálon, a színpadon láthatták csak a gyerekei. Ám ez – ellentétben apával – koránt sem volt szórakoztató: az anya fájó hiánya a bezárt 8. ház analógiájában, és a leküzdhetetlen, könyörtelen távolság a 9. ház terében azonosítható.

„Anyámnak, mint minden vidéki primadonnának – írja Szepes Mária – óriási sikerei voltak. Rajongói kifogták a kocsijából a lovakat, derékig virágban ült, úgy húzták hazáig."

De – vetődik fel a jogos kérdés – miben azonosítható a Szűz jegy (hiszen a Hold a Szűz jegyében áll...)? Ez nem tipikusan a színpadi jelenlét jelölője.

Ha nem ismernénk a családtörténetet, ennek megfejtésére sem bukkannánk könnyen.

„Mindenki tudta, anyám édesapám valamennyi gondjában osztozott: szervezett, hitelezőkkel tárgyalt, új darabokat vásárolt, színészeket szerződtetett, játszott."

Vagyis az anya volt a színház managere, dramaturgja, gazdasági vezetője – s láthatóan ez, anya kulisszák mögötti, nappali tevékenysége hagyott lenyomatot a gyerek és a fiatal Szepes Mária anyaképében.

„Anyámat megedzette a sok küzdelem. Örökölte nagyanyám szervezőképességét és üzleti érzékét."

A színház bezárása után, második férje támaszaként, már csak ezeken a gyakorlati területeken tevékenykedett, melyekhez nélkülözhetetlenek a Szűz-analóg tulajdonságok: a precizitás, az alaposság, a kritikai hajlam, a részletigényesség.

„Anyámnak támadt az az ötlete, hogy filmgyártó és filmkölcsönző vállalatot kéne létrehozni."

„Apám karrierje új szerződésekben bontakozott ki teljesen. Természetes volt, hogy nemcsak őt, hanem anyámat is szerződtették dramaturg-producernek. A neve, munkája, szervezőképessége, jó szeme a témák kiválasztásában fogalommá vált."

Anya tulajdonságai azonban, amelyek elengedhetetlenek voltak a gazdasági és szervezési munkában, a kis Szepes Mária számára hűvösséget, racionalitást, érzelemmentességet jelentettek, vagyis alapvetően nélkülözték egy gyerek számára oly fontos, érzésekkel és szeretettel teli, intim közeget.

Amit az apaképnél mondtunk, érvényes az anyaképre is: ebből az egyedi planétaformációból, amit először az anya személye tölt fel élménnyel és tartalommal, alakul ki később a Hold-énállapot. Vagyis mindaz, amit az előzőekben anyáról elmondtunk, egy másik analógiás szinten megjelenik a Hold énállapotban is.

Annak elemzésekor megállapítottuk: a 9. ház (s most már tudjuk: az elérhetetlen anyával kapcsolatos érzések) egy nem is idealizált, hanem egy erősen mitizált képet rajzolt erről a Hold-figuráról.

Ez minden részletében felismerhető a Vörös oroszlán egy részletében, a főhős anyjának leírásában:

„Míg csecsemő- és néhány évig növekvő gyermektestem nem tudta szellememet teljességgel közvetíteni, addig ahhoz mérten érintkeztek velem, de később, alig tíz-tizenegy

éves koromban a legnagyobb természetességgel kezeltek úgy, ahogy a többi Juniorest a Rendben:

felnőttként, de nem beavatottként. [...] Anyám [...] szellemi gyakorlatokra fogott (9. ház), s főleg, bármilyen nehezen törtem bele, rendszerre szorított (Szűz).

A napnak bizonyos óráiban – kivétel és halasztás nélkül mindig ugyanazokban az órákban – el kellett végeznem a rám bízott feladatokat:

írásmunkát, nehéz szövegek fordítását franciából németre, vagy, ami a legnehezebbnek tűnt, latin betűkkel írt, ismeretlen keleti nyelven szövegezett könyvrészleteket kellett betanulnom (Szűz).

Később az idegen írásjelű egyiptomi, héber, arab, szanszkrit, tibeti, kínai nyelveket tanultam (9. ház). [...] Az okkult zene és okkult költészet voltak mesélő dajkáim (bezárt 8. ház), amelyek átitattak a misztériumok borzongó, holdas [!] fényével: felgyújtották képzeletemet, és megtanítottak a szimbólumok értelmére. (9. ház)”

Elgondolkodtató, hogy mennyire különbözik belső képünk az ideális anyáról!

De időzzünk még egy kicsit a 8. ház témájánál.

A fiatal Szepes Mária szellemi, spirituális ébredéséhez jelentősen hozzájárult a családi spiritiszta körük hatása, amelyben anya volt a médium. A 8. ház egyik analógiája a két dimenzió, két világ közötti átjárás, átváltás. Ezt az élményt az írónő „dimenziópályaudvarnak” nevezte el.

„Mi is, szüleim is néhány év után alaposan kiábrándultunk a spiritizmusból. Nehéz volt utána eljutni új világképünkhöz, de sikerült. Nem öntöttük ki a fürdővízzel a gyereket is. Rájöttünk, ahhoz, hogy megismeréshez jussunk, nem transzmédiumokra, rajongó fanatizmusra, szektákra van szükség, hanem a kábulat helyett nagyobb éberségre. Mert a világ, sőt a világegyetem összefüggéseit tudni lehet. Nem kell vakon elhinni homályos feltevéseket.”

Ahogy Szepes Mária felnőtt, anyaképe, s ezzel együtt az anyjához való viszonya letisztult és szublimálódott, és egy okos, józan, nyitott – igaz, nem felnőtt-gyerek, hanem felnőtt-felnőtt – viszonnyá változott.

Testvérkép

Már csak egy fontos szereplő van hátra: a testvérbáty.

Őt Scherbák Viktornak hívták, ám a későbbiekben ő is írói nevet vett fel – műveit Wictor Charon név alatt találjuk meg a könyvesboltok vagy könyvtárak polcain.

Amikor a testvért, testvéreket keressük a horoszkópábrán, első lépésben a 3. házat kell vizsgálat alá vennünk. Leggyakrabban a testvérjelölő planéta a 3. házban áll vagy annak az ura.

Mért mondjuk, hogy „leggyakrabban”?

Mert bár a testvérviszony jellegzetesen Ikrek-analóg, vagyis egymás mellett élő, játszó, felnövő Merkúri élményekkel teli – de távolról sem minden esetben.

A testvérek között lehet nagy korkülönbség, akkor megjelenik a kicsi-nagy dinamika: ilyenkor az egyik testvér a Merkúr, a másik a Jupiter. Alakulhat úgy egy család élete, hogy egy testvérnek át kell venni az anya vagy az apa szerepét, ilyenkor a kicsi érzékelheti úgy a nagy testvért mint Hold- vagy Nap-reprezentánst.

A sor még folytatható, de amit ebből fontos szem előtt tartanunk: a testvért bármelyik planéta jelezheti, ez egyedül a szülött életében betöltött szerepén múlik.

Ha figyelmesen olvassuk Szepes Mária életrajzát, e leírásból el is dönthetjük, merre keressük a testvér-jelölőt:

„Sokat verekedtünk, de azért csak együtt tudtunk játszani, végtelen mese-beszélgetéseket folytatni, rosszalkodni."

Vagyis hagyományos testvérviszony volt az övék, így bátran tekinthetjük a 3. házat képviselő planétát testvérjelölőnek.

A 3. ház üres, a 3. ház ura az Uránusz, amelyik a bak jegyében áll a 2. házban. Vagyis a testvér színes egyéniségéből Szepes Mária elsősorban a Bak tulajdonságait és az Uránusz karakterét vonta ki, rajzolta körül. A planéta, mint színszűrő, az ettől eltérő működésmódokat kirekesztette, az ennek megfelelő tulajdonságokat pedig felerősítette.

Ezzel azonban kivétel nélkül így vagyunk: a horoszkóp energiapontjai mindannyiunkban így működnek.

Keressük meg a testvérjelölő analógiáit az életrajz leírásaiban:

„Zseniális (Uránusz), túlérzékeny, világtól elzárkózó (bezárt Bak jegy) fivérem amit csinált, soha nem lehetett összetéveszteni, de utánozni sem. Egyedi volt és eredeti (Uránusz)."

Az Uránusz az ihlet, az intuíció jelölője is, méghozzá a körvonalazott, konkrét, rendszerbe helyezett meglátásoké vagy – bár erre nincs megfelelő szavunk: *meghallásoké*.

„Viktor, miután kiüldözte egy zongoratanárunkat [...] Liszt *h-moll* szonátájának hatására elkezdett egyedül zongorázni. [...] Nagyon érdekes melódiák, futamok, akkordok csendültek fel ujjai alatt. [...] Később felvették a Zeneakadémia zongora tanszakára, ahol [...] zeneszerzést is tanult."

„A bátyámnak volt egy segítsége, amit tisztánlátásnak nevezhetnénk. Félelmetes dolgokat »látott«, mondott meg előre azokban a sűrű, vészterhes időkben."

A báty Bak-tulajdonságai nagy hangsúlyt kapnak a leírásban (s bár nincs meg Scherbák Viktor pontos születési ábrája, a születés napjából legalább egy Bak énállapotban, illetve egy Bak stelliumban – Hold, Uránusz, Mars – biztosak lehetünk).

„A bátyám nagyon erős, különös egyéniség volt már gyermekkorában is. Éles eszű, független, nagy fantáziájú és betörhetetlen. Nem lehetett kényszeríteni semmire. De ami érdekelte, abba beleásta magát, és önként megtanulta."

És a bezárt Bak jegyben álló Uránusz planétával kapcsolatban megjelenik a 12. ház analógiája is:

„Huszonhárom éven át ki sem mozdult hazulról." – írja Szepes Mária.

A folytatás megint a Bak és az Uránusz együtt megnyilvánuló témáit idézi:

„Ezermester volt. Mindent megjavított. Nagyszerűen értett az elektronikához. Bonyolult sakkfeladványokat készített, amelyekből néhányat le is hozott a Sakkújság. Ő maga sohasem sakkozott. Csak a kombinációk érdekelték."

A sakk: struktúra, rendszer, logika, kombináció: Bak. Az Uránusz a „máshogy" és a „szokástól eltérő módon". Vagyis partner nélkül sakkozni, azt egyszemélyes játékká változtatni.

És az elektronika, különösen a gyengeáramú elektronika: Uránusz.

E két jelző, a Bak és Uránusz legszélsőségesebb találkozása egy később idézett könyvének függelékében található, ahol olyan, úgynevezett „telebiotikus kapcsolásokat" ismertet, melyek a galaxis más pontjairól érkező üzenetekre hangolódást segíti.

Szokták mondani, a zsenit és az őrültet csak egy hajszál választja el – néha még annyi sem. Ha ezt a leírást olvassuk, amelyben úgy készíthetünk egyszerű rézdrótból intergalaktikus adóvevőt, hogy az anódot és katódot a két dobhártyánkra kapcsoljuk, míg a fejünk tetején két antenna mered az égnek– nehezen képzeljük el magunkat, amint végrehajtjuk ezt a kísérletet.

Ám pontosan azonosítani tudjuk ebben a leírásban és a magát eleven antennává változtató Scherbák Viktorban a Bak Uránusz analógiáit...

A testvérjelző a 2. házban áll a horoszkópban. A 2. ház az erőforrás, a háttér, a támasz, a segítség és támogatás területe.

Ahogy mondani szoktuk: az asztrológia nyelve nem ismeri az alany- és tárgyesetet. Vagyis puszta ránézésre nem tudhatjuk, hogy egy 2. házban álló testvérjelző azt jelenti-e, hogy a testvér volt a támasza a szülöttnek, vagy éppen fordítva: a szülött a testvérének. Vagy, ami ilyenkor gyakori, *mindkét* megállapítás igaz: a testvérek *egymás* támaszai voltak.

Ezt, csupán az ábra vizsgálatából, igen nehéz volna eldönteni. De tudjuk: a humanisztikus ábraelemzés során mindig első az életmintázat megismerése, hiszen azt vetítjük az ábra mintázatára, s e kettő egyezéseiből és eltéréseiből alkotunk képet a szülöttről.

Vagyis a kérdésben, hogy ki segített kit, az életrajzhoz kell forduljunk.

„A bátyámmal együtt írtunk tizenhat fakultást, amelybe csaknem húszezer könyv esszenciáját sűrítettük összehasonlító vallásfilozófiával való foglalkozásunk közben."

De nemcsak iskolájuk anyagát, hanem számos könyvének háttérkutatásait köszönhette Viktor bátyjának. Munkásságuk a háttérben jobban összefonódott, mint azt sokan feltételezték. Erről Szepes Mária baráti köre és – nem utolsó sorban – horoszkópja szolgáltatja a kétségbevonhatatlan bizonyítékot.

Férjkép

Vegyük szemügyre tehát a Napot mint férjképet.

A Nap-Merkúr energiamintázattal már két esetben is találkoztunk: a személyiségrajz és az apakép elemzése során. Az egyik esetben ebben az író-filozófus énállapotot, a másikban a színész apát azonosítottuk.

Kézenfekvőnek tűnik, hogy a férjkép esetében is elsődlegesen a már körüljárt analógiákat vegyük vizsgálat alá. Vagyis tételezzük, hogy a férj filozófus-tanár vagy színész – bár a színész alternatíva esetén még ki kellene dolgozni a 9. ház működő analógiáját, mert azt a kétéves kislány perspektívájaként értelmeztük.

Ám az élet, Szepes Mária élete rácáfolt mind erre, mind más, kézenfekvő feltételezésre.

Úgy tűnik, a spirituális tanító-filozófus én és a mágus-színész apa, valamint a mozgókép varázsát megteremtő nevelőapa nyomdokain már nem lehetett tovább haladni.

Valami egészen más, analóg terület számára nyílt ki kapu, s ezáltal a hétköznapi tapasztalat, gondolkodás számára szinte érthetetlen, az analógiás vizsgálódás számára azonban tökéletesen illeszkedő fordulattal ismerte meg az írónő Szepes Bélát, a leendő férjét, aki az első találkozásuk során kijelentette, neki nem lehet más a felesége, csak az – akkor még – Orsi Mária.

„Szüleim a margitszigeti sportpályán ismerkedtek meg Szepes Bélával, aki akkor már többszörös gerelyvető és síbajnok volt [...] Rögtön összebarátkoztak."

Igen, Szepes Béla sportoló volt, olimpiai ezüstérmes gerelyvető. Vagyis a nemzet nagyra becsült híressége.

„Tudtam, Budapest legjobb táncosának tartják. Gellért-teákra jár. Minden lányos ház boldog, ha elmegy a zsúrjukra. A divatos, illatos szépasszonyok körülrajongják, ragadnak rá. Rengeteget utazik. Előkelő barátai vannak."

A Nyilas azonosításához már csak ez a pár mondat is elegendő volna, de ha hozzávesszük a gerelyvetést, amelyik a leginkább Nyilas-analóg sportág (gondoljunk csak a jobbra és fölfelé nyilazó kentaurra!); Szepes Béla e sportág hétszere magyar bajnoka volt,

valamint az – akkor még leginkább – arisztokratikus sí-sportra, ráadásul azon ágára, amelyikben a sportoló Nyilas-analóg szárnyas pegazusként röpül a magasba: a síugrásra, amelynek első magyar bajnoka volt, s annak távlatos, lendületes, nagy ívű dinamikájára.

Asztrológiai értelemben – vagyis a lélek érzékelése tekintetében – minden egybevágott a belső képpel. A Nyilas lendülete, a 9. ház megbecsültsége, a Nyilas Merkúr mozgási, dinamikai karaktere, a 10. ház beteljesített karrier és hivatás analógiája mind-mind egy irányba mutatott: ezzel a férfival bár első látásra meglepő, de tökéletes illeszkedés áll fenn, s ez egy hosszú és boldog közös történet ígéretét rejtette.

És ezt az ígéretet az élet be is váltotta: 56 éven át volt az írónő leghűségesebb társa, barátja, aki emberi kvalitásai által méltán érdemelte ki felesége töretlen rajongását és nagyrabecsülését.

De térjünk vissza még egy pillanatra a férjkép témáihoz. Ezek közül egynek, a 8. ház témáinak nem sikerült idáig a nyomára bukkanni.

Lehet, hogy ezen a momentum a legalkalmasabb rá, hogy tudatosítsuk: a horoszkópban található planéták és azok mintázatai csupán előképek, amelyekhez gyakran egy életen át keressük a legmegfelelőbb, legautentikusabban illeszkedő szereplőt. Az is az érettség és a bölcsesség bizonyítéka, amikor valaki ösztönösen tudomásul veszi, hogy az élet leggyakrabban nem kínál tökéletes, csak elég jó alternatívákat. Mi több: az igazi bölcsesség az, amikor valaki meglátja: az elég jó az, ami egy adott területen a legtöbbet adhatja... de ezt részletesen majd később, a 2. évfolyam Lélek útja előadása során járjuk körül.

Mi lehet *mégis* ez esetben a 8. ház analógiája? Talán az, amit a nevelőapa, Balogh Béla esetében is feltételeztünk: az újjászületés, a hivatás- és karrierváltás képessége.

Szepes Béla ugyanis, sportkarrierje végeztével egy másik tehetségét kamatoztatta: a képzőművész adottságait. A gimnázium után az Iparművészeti iskolán tanult (ma Iparművészeti Egyetemnek hívnánk), s így, visszavonulása után rajzolni kezdett, s ennek során egy új műfajt teremtett: a sportkarikatúráét.

„Béla [...] világlapoknak [...] rajzolt; svéd, norvég, francia, angol lapokban is megjelentek karikatúrái. Sporttársa, jó ismerőse volt Kekkonen, a későbbi finn köztársasági elnök is, aki ifjúkorában szintén atletizált. Meggyőződésem egyébként, hogy karikaturistának születni kell. Sajátos látásmód, a jellegzetes karaktervonások felismerése és kiemelése szükséges hozzá. A tanulás és gyakorlat legfeljebb a technikát tökéletesíti. Bizonyos az is, hogy sportmozgásokat, lendületes illusztrációkat, sportfigurákat csak olyan művész készíthet, aki maga is sportolt, s a mozgásokat saját testén át ismeri."

Énközeli, bensőséges, őszinte kapcsolat volt az övék. S hogy megértsük a következő idézetet, még jobban előre kell szaladnunk, s megelőlegezve a 3. évünk során a kapcsolatok asztrológiájáról elmondottakat: Szepes Béla Szűz Napú szülött volt, és Napja a Szűz 12. fokán 2 foknyira állt Szepes Mária Jupiterétől a Szűz 14. fokán. Vagyis a férj Napja a támaszt, hátteret és biztonságot jelentő 2. házúr planétát hatotta át, töltötte fel életenergiával. Így a következő mondatok asztrológiai háttere, a 2. ház analógiája is érthetővé válik:

„Béla erős volt, megtámaszkodhattam benne, s ő szerette bennem a gyámolításra szoruló, koránál testileg sokkal fiatalabb kislányt és a szellemileg érett, színes, okos társat. A ritka, monogám, tapintatos férfiak közé tartozott, akinek senki más nem lehetett volna a társa, csak én."

Ez a többszörös áthatás, illeszkedés különös erővel nyilvánult meg akkor, amikor 56 év boldog és egymást kiegészítő és támogató együttlét után végleg el kellett válniuk egymástól.

„Nem volt könnyű elviselni Béla fizikai hiányát. De olyan erősen éreztem, velem, bennem van (Nap az 1. házban), hogy a temetésén egyáltalán nem sírtam, nem voltam zokogó özvegy."

És a történet, melynek bizonyítéka ott pihent Szepes Mária vitrinjének polcán akkor is, amikor gyakori látogatója voltam a Júlia utca 13-nak:

„Hárman tisztítottuk le az íróasztalát, a szobát, minden sarkot, bútoralját. Az íróasztalon egyetlen szál papír vagy tárgy nem volt. Ruháit, fehérneműit, cipőit elajándékoztam. Úgyszintén két sakk-készletét is. Aztán pénzesutalványt kellett kitöltenem, s leültem az üres íróasztal mellé. Egyszer csak felnézek — s ott áll előttem egy fekete sakkbástya. Bevallom, libabőrös lettem, s

valami óriási, kifejezhetetlen öröm zengett fel bennem. Azután eléggé kihegyezett kritikám figyelmeztetett: bolond vagy. Ennek csak természetes magyarázata lehet. Odatelefonáltam a két helyre, ahová a sakkokat ajándékoztam, komplettek-e a sakk-készletek. Azt mondták: igen. Megnézték. Béla mindig feketével kezdett, a vendéget illette meg a fehér sakk. És ő most a hosszú éjszakából üzent nekem, hogy onnan is a bástyám, támaszom marad."

Ők voltak tehát Szepes Mária életének főszereplői, azok, akiknek előképe már a születés pillanatában pontosan kirajzolódott a horoszkópban.

Feleség- és anyaszerep

Hátravan még a Hold két további szintjének vizsgálata: a feleség- és anyaszerepé.

Ezek elsősorban a hétköznapi élet konvencionális elvárásaihoz kötődnek, melyek nagyban befolyásolják a nők önmagukról alkotott képét, legtöbbször negatív irányban.

Ha ugyanis édesanyjuk tökéletes anya és feleség volt (legalábbis annak látszott), akkor előbb-utóbb megszületik a felismerés, hogy ennek az ideálképnek megfelelni gyakorlatilag lehetetlen.

Ha viszont az anya mindkét szerepben alulteljesített, akkor a lány, amikor családja lesz, az „én mindent másképp fogok csinálni, mint az anyám" mottó szerint vág neki a feladatainak, ám, lépten-nyomon, rémülten ismeri fel, hogy más úton bár, de pontosan ugyanoda jutott el, mint annak idején az anyja.

Vagyis a kérdés az, e szerepmodellt minek tekintjük, hogyan kezeljük, mennyire tartjuk a hozzá tapadt tartalmakat követendőnek. El tudjuk-e választani a családi-társadalmi programozottságot a lelkünkben hordozott mintázattól, a horoszkópban kódolt házastárs- és szülőszereptől. Mert ez utóbbi, ez előzővel ellentétben, számos, személyre szabható, rugalmas megélési stratégiát tartalmaz, ugyanis a horoszkóp-beli mintázat minden analógiás megélést – és ebből van jó pár! – egyformán támogat.

Vagyis úgy válunk jó házastárssá és jó szülővé, ha nem hallgatunk semmiféle intelemre, jó tanácsra, elvárásra, hanem pontosan azt és úgy csináljuk, ahogy az a bensőnkből, a lelkünkből fakad. Mert mindenki másképp jó anya és jó feleség. Így érdemes megfontolni azt, amit számunkra az asztrológia bölcsessége üzen: nekünk is, a párunknak is, a gyerekünknek is az a legjobb, ha e két szerepben önmagunk vagyunk; a belső igazságunkat, értékítéletünket, impulzusainkat követjük. Ezek a belső impulzusok és mintázatok a Nap és a Hold jelzői a horoszkópunkban.

A személyiség érettsége és bölcsessége fejeződött ki abban is, hogy Szepes Mária tudta: a hagyományos feleségszerep nem neki való. Mi, a horoszkóp vizsgálatával, ezt csak megerősíteni tudjuk.

Ugyan a Szűz gondos, precíz, aprólékos, folyvást szorgoskodó hajlamával egy valóságos mintafeleség képét rajzolja elénk, ám mit kezdjünk a 8. és a 9. ház témájával? Ezek a tartalmak nem illeszthetők bele a konyha és a nappali univerzumát beragyogó hitves szerepébe.

A Vörös oroszlán egy leírása a bizonyíték arra, milyen élesen és pontosan képes a lélek körülrajzolni azt a szerepkört, amelyik a belső univerzum teljes támogatottságát élvezi.

„Anyám magas, gótikus alak volt, valószínűtlenül keskeny ujjakkal, átlátszó, finom arccal és magas, nemesen formált homlokkal (Szűz). A legszótlanabb nő volt, akivel életutamon találkoztam; de szótlansága mindenhez hozzásimuló, nyugalmas és kifejező volt. [...]

Művelt és végtelenül okos volt (9. ház); a háttérbe húzódva ugyan, de apámmal együtt járta meg a Rend fokozatait (titkos rend: bezárt 8. ház). Írásainak első olvasója- és bírálójaként (kritika: Szűz) széljegyzetei elárulták eredeti, minden magasságba felszárnyaló intuícióját (9. ház)."

A fiatal Szepes Mária – Szűz Holdja okán – szorongásokkal indult neki a házasságnak:

„Ami a környezetemből véznán, tapasztalatlanul kiemelt első emlékeimet illeti, féltem és fáztam. [...] És féltem attól is, ami az ágyban következik."

Ám nászútjuk során, Berlinben átélt egyetlen kudarca elég volt ahhoz, hogy ráébredjen arra: nem neki találták ki a házi tűzhely őrzőjének szerepét. E „palacsintasütés epizód" hihetetlenül mulatságos és önironikus leírása meghaladja ugyan e videó kereteit, de elolvasását mindenképpen ajánlom – az *Emberek és jelmezek* Berlin fejezetében található.

Így aztán, ezek után már csak anyósa személyén keresztül szembesült a hagyományos elvárásokkal.

„Egy összeütközésük alatt Bélával megint hallanom kellett a »kékharisnyát«, aki »kívülről fújja a lexikont, de a háztartásban nulla«!"

Visszatekintve minden kétséget kizáróan megállapítható: a 8. és 9. házúr Szűz Hold szerep – férje igényeivel összhangban, a vele kötött kimondott-kimondatlan „szerződés" alapján – tökéletesen harmonizált azzal a közös formációval, amelyet Szepes Bélával ötvenhat éven át folytonosan újrateremtve alkottak – a házasságukkal.

-

Az anyaszerep megtapasztalása csak rövid ideig adatott meg Szepes Mária számára.
Házasságuk 7. évében, 7 hónapra született meg a kisfiuk, aki 7 hónapot élt.

„De szülni? Éppen most? Erre az elsötétlő, baljós jelekkel teli világra?" – írja a terhessége kapcsán felmerülő első gondolatairól, a második világháború közvetlen küszöbén.

„Szóval gyermeket vártunk házasságunk hetedik évében. Béla örült, féltett, és éppúgy nyugtalankodott, mint én."

Amiben alapvetően eltér az anyaszerep a feleségszereptől, az az, hogy annak gyakorlati, testi, földközeli megvalósulása nem szublimálható, vagyis a Hold rendelkezésre álló analógiái közül sokkal kevesebb megélése lehetséges, mint más aspektusaiban.

Így a 8. és a 9. ház ez esetben távolságot, távolítást, elérhetetlenséget és hiányt sugall – vagyis az anyaszerep idegenségét, megragadhatatlanságát és nehézségét.

„Azokban a hónapokban, amikor mellettem feküdt a mózeskosárban, sohasem aludtam végig az éjszakát. Minden szusszanására, nyöszörgésére felriadtam, megfordítottam, tisztába tettem.

Csak reggel és este tudtam szoptatni. Többi tápláléka is anyatej volt, de nem az enyém. Béla szerezte."

A csecsemő és gyermekhalál mindig sorsszerű; ennek horoszkóp-beli megközelítéséhez a későbbiekben kerül csak sor.

Addig a családállítás tapasztalatait ajánlom a figyelmetekbe, melynek során képes megszólalni a gyermek, és – a képviselője által – elmondani, hogy élethossza éppen ennyi volt, ő így tervezte, bármennyire érthetetlen és fájdalmas is e tény. Neki ez rendben van, s kéri, a szülei ezt értsék meg, és fogadják el.

Aki oly mélyen érzi és ismeri a lélek üzeneteit – a másét és a sajátját egyaránt –, mint Szepes Mária, annak ez természetes, magától értetődő. Így ír erről:

„Éreztem, hogy nem tarthatom meg ezt a gyereket. Átutazóban van nálam. Miért? Nagyon sok olyan becsvágyat, igényt, »káprázatot« temettem el vele, amelyek talán más irányba terelnek különben, mint amelyben haladnom kellett. Bizonyos, hogy ilyen intenzitással – anélkül, hogy a megjelenésüket reméltem volna – nem tudtam volna létrehozni egy ekkora életművet. Hiányérzetemet, anyaösztönömet szublimáltam: mesealakokat teremtettem. Például a nagyon népszerűvé vált Pöttyös Panni sorozatban. Gyermekimádatom megmaradt. De most minden gyereket a magaménak érzek, nem kell, hogy a saját véremből való legyen. Nem ismerek »idegen gyereket«."

-

Egy horoszkópelemzést befejezni nem, csak félbeszakítani lehet.

Búcsúzóul idézzük fel SzM halhatatlan alakját, és végezetül azokat a szavakat, amelyekkel 20 évvel ezelőtt útjára bocsátotta horoszkópjának humanisztikus szempontú elemzését.

„A csillagtudományról még soha nem írtak ilyen alapos, teljesen új szemlélettel megközelített, nélkülözhetetlen, hézagpótló könyvet. Annak, hogy az író tudományos igényű, lélektanilag, karakterológiailag hiteles elemzései mennyire fontosak, magam vagyok koronatanúja. Engem tisztelt meg azzal, hogy horoszkópomat – engedelmemmel – homloklámpása nagyítójában lézerszikéje alá vette a mentális alkímia műtőasztalán. Az én születési ábrám bolygói, sugárzásai, genetikai és spirituális összefüggései közé hatolva mutat rá arra az egyedi, individuális módszerre, amellyel bolygónk tranzitutasai meglelhetik sorsuk kötéseinek oldását.

Be kell vallanom, hogy Rákos Péter mágus-orvosi, soha nem tévedő mentális eszköztára olyan részleteket tárt fel a horoszkópomban, amelyekről soha egyetlen sort sem írtam. Bizonyos vagyok benne, hogy nem leszek egyedül boldog ámulásomban."